

Cecília López, l'heroïna de l'R3 que fa sentir a Barcelona la indignació de la Cerdanya

Una veïna de Puigcerdà porta la indignació per les dècades d'abandonament de la línia de tren de la Cerdanya a la manifestació amb pancarta i lemes propis

Cecília López amb la seva pancarta a la plaça Sant Jaume / ARXIU PARTICULAR

Barcelona va escoltar dissabte una veu que venia de lluny. No només en quilòmetres, sinó en anys de paciència esgotada. Cecília López, veïna de Puigcerdà, es va convertir en una de les protagonistes inesperades de la **manifestació** en defensa d'un servei ferroviari **digne**, fent visible la realitat de la capçalera de l'**R3** i de tota la **Cerdanya**, sovint absent de les grans mobilitzacions metropolitanes.

López va decidir ser a Barcelona conscient que, un cop més, la seva comarca quedaria diluïda entre les reivindicacions: “Sabia que no hi hauria massa representació de la Cerdanya i de la R3 del cap de línia i volia que es veiés i reivindicar que tenim una línia de tren molt precària, que fa anys i anys que demanem que s'hi inverteixi... que tenim **via única** casi tot el recorregut, i les obres per desdoblar trigaran anys i panys en fer-se realitat. I mentrestant estem sense tren, amb **transports** alternatius que encara compliquen més el trajecte, sense prou freqüència de pas, que si neva ja no tenim ni això...”

La seva presència va ser també una manera de recordar que la crisi de l'R3 no és una anècdota recent, sinó el resultat d'una llarga història de **desinversió** i decisions polítiques que han anat empitjorant el servei. “estic molt indignada amb el maltractament que rebem a la R3 des de fa mes de vint anys! Ens han intentat treure el tren, ens han trenat els trens còmodes i han posat els trens de rodalies... és una vergonya i ens mereixem un servei de transport públic digne! Que el túnel del Cadí va molt bé per qui condueix i el pot pagar... pero hi ha molta gent que no condueix i necessita viatjar”.

La cerdana a la manifestació de dissabte / ARXIU PARTICULAR

Durant la manifestació, López no va callar ni un moment. Va cridar consignes, va interpel·lar els polítics i va posar veu a la **indignació** acumulada de milers d'usuaris que pateixen cada dia els **retards** i les avaries. "jo vaig cridar tota la mani i en els parlaments polítics també:

"Els de Puigcerdà, no han pogut arribar!""

La seva ràbia no ve d'ara. És fruit de dècades d'**abandonament**. "i si li cal saber d'on ve la indignació, és des dels temps d'estudiant a la universitat, que per baixar a estudiar a l'autònoma ja era una gincama l'any 2000. Retards crònics, trens parats a estacions durant hores, sense informació, canvis de tren a Ribes, Planoles, Vic... hores tirats a estacions sense servei i amb fred, trajectes de mes tres hores sempre,

trams a les fosques, problemes amb catenàries, problemes amb arbres caiguts a les vies, neu.. és un total despropòsit!”

Des de Puigcerdà fins a Barcelona, Cecilia López va convertir una protesta més en un crit clar del Pirineu cap al centre del país: la Cerdanya i l'R3 també existeixen, i ja no estan disposades a continuar viatjant en silenci.